Přepisy poslechů v učebnici *Levou zadní II*

Lekce 1, A.2, cv. 1.a

Noví spolužáci Nada a Aziz

Christian: Ahoj! Vy jste ti noví spolužáci?
Nada: Ahoj, jo jsme ve vaší třídě.
Christian: Já jsem Christian a tohle je Emil. Jak se jmenujete?
Nada: Já jsem Nada a tady je můj bratr Aziz.
Emil a Christian: Těší mě.
Nada a Aziz: Nás taky.
Emil: Aha, tak vy jste sourozenci!
Aziz: Jo, jsme dvojčata.
Christian: A odkud jste?
Aziz: Ze Sýrie. A vy?
Christian: Já jsem z Dánska.
Emil: Já z Kamerunu.
Aziz: A kde to je? Neznám ani Dánsko ani Kamerun.
Christian: Pojď, ve třídě je mapa, ukážu vám to!
Nada: Tak jo! A my ti ukážeme, kde je naše rodné město.
Emil: Já nemůžu, musím běžet na trénink. Rád jsem vás poznal!
Nada: My tebe taky!
Emil: Uvidíme se zítra. Zatím čau!
Christian, Nada a Aziz: Měj se, čau!

Lekce 1, A.2, cv. 2.a

Zájmy

Káťa: Čau Nado, hraješ ráda badminton? Jdeme s Li. Nechceš se přidat?
Nada: No, já moc nesportuju.
Káťa: Aha, to je škoda!
Li: A co ráda děláš, když máš volno?
Nada: Já nejradši fotím.
Káťa: Jéé, a ukážeš nám nějaké fotky?
Nada: Jasně. Mám webovky, pošlu ti link. Jaké máš telefonní číslo?
Káťa: 776 543 219.
Nada: Máš to tam!
Káťa: Super!
Nada: A ty, Li, na co hraješ?
Li: Na housle. Jdu po škole do hudebky.
Nada: To zní skvěle! A nebudeš mít nějaký koncert?
Li: Asi jo, na konci měsíce. Pozvu tě!
Nada: Tak jo, to by bylo super! Mám ráda klasickou hudbu.
Káťa: Já mám radši pop, ale taky se ráda přidám.
Li: Fajn, jsme domluveny. Pozvu vás na Instagramu. Nado, jaké máš příjmení?
Nada: Issová.
Li: Dík.

Lekce 1, B.1, cv. 2

Já a můj denní program

Emil:

Jmenuju se Emil, je mi 17 let a jsem z Kamerunu. V České republice žiju s rodiči už šest měsíců. Ze začátku to bylo těžké, protože jsem neuměl vůbec česky. Od té doby, co se učím češtinu, mám nové kamarády z celého světa.

Každý den vstávám v půl sedmé a chodím běhat a pak do školy. Ale nerad studuju, raději hraju fotbal. Škola je od devíti ráno a do tří odpoledne. Pak se rychle převléknu do sportovního oblečení, protože od čtyř hodin odpoledne mám fotbalový trénink. Fotbal hraju v pondělí, středu a sobotu, v pátek chodím naopak na ragby. Nejdřív mě nechtěli v ragby klubu, protože jsem nerozuměl česky. Myslím, že pravý důvod byl ten, že trenér neměl rád cizince. Pak ale trenéra vyměnili, a tak jsem šťastný, že můžu dělat to, co mě baví. V úterý a čtvrtek sice nemám sport, ale nemám ani volno.

Chodím na brigádu, pracuju v KFC. Když se vrátím z tréninku nebo z práce, jsem trochu unavený, tak se dívám na televizi nebo si povídám s kamarády na chatu. Měl bych dělat domácí úkoly, ale to je hrozná nuda! Většinou chodím spát brzo, asi v půl desáté, někdy totiž máme trénink i ráno, už od půl sedmé. Ale to mi nevadí, vstávání mi nedělá problém, stejně se vždycky probudím ještě dřív. V České republice se mi líbí, protože můžu dělat všechno, co chci. Jen je někdy náročné stíhat školu i práci.

Nada:

Jmenuju se Nada, je mi 16 let a jsem ze Sýrie. Do České republiky jsme se dostali kvůli válce asi před rokem. Bydlím tady s rodiči a bratrem Azizem. Nechtěla jsem nikam cestovat a ze začátku to byl pro mě šok. Všichni na mě koukali na ulici i v metru, protože nosím na hlavě šátek, a tady ho skoro nikdo nenosí. Taky nemůžu jíst ve školní jídelně, protože tam často vaří vepřové. Ale už jsem si zvykla, že si nosím vlastní oběd a nevadí mi to.

Můj denní program se trochu liší od českých spolužáků. Vstávám dřív, už v půl šesté. Nejdřív se umyju a obléknu, pak máme společnou snídani s rodiči. Někdy se ráno modlím, ale ne každý den. V pátek vždycky chodíme do mešity. Odpoledne po škole jsem doma, dělám domácí úkoly a učím se na druhý den. Chci mluvit dobře česky a být dobrá studentka, abych mohla jít na českou střední školu a potom na vysokou školu.

Moc ráda maluju a fotografuju, taky se zajímám o architekturu. Když chodím po Praze, fotím architektonické detaily. Pak si ale vzpomenu na moje město, které je zničené, a je mi smutno. Taky mi chybí moje rodina. Často si píšu se svými sestřenicemi, které jsou v Sýrii, ale nerada se dívám na Instagram, protože mi připomíná domov. Teď je mým novým domovem Praha. Je to nádherné město a doufám, že si tady brzo zvyknu a najdu si kamarády.

Lekce 1, B.2, cv. 3.d

Dialog 1 – Film

Christian: Čau, Káťo. Nechceš jít do kina?
Káťa: Ahoj, jo, ráda. Díky za pozvání. Na co půjdeme?
Christian: Chtěl bych jít na nějakou americkou komedii.
Káťa: No, já bych radši něco akčnějšího, třeba nějakou detektivku nebo thriller. Co myslíš?
Christian: Já mám rád sci-fi, ale detektivky moc ne, je to pořád stejné. Vím o jednom sci-fi thrilleru, bude to pro nás oba. Šla bys?
Káťa: Tak jo, super. Kde to dávají?
Christian: V kině Lucerna. Co třeba zítra v 7 hodin?
Káťa: Zítra nemůžu. Dávají to i pozítří?
Christian: Ano, ale už 18:15.
Káťa: To by šlo! Tak se sejdeme v 6 hodin před kinem?
Christian: Super, tak ahoj!
Káťa: Ahoj!

Dialog 2 – Seriál

Nada: Ahoj Li, máš ráda fantasy?
Li: Mám.
Nada: Díváš se na seriál Zaklínač?
Li: Dívám.
Nada: A viděla jsi už poslední díl?
Li: Který díl?
Nada: První díl druhé série.
Li: Ne, ještě ne! Už vyšla druhá série?
Nada: Jo, včera už byla na Netflixu.
Li: Já jsem na to úplně zapomněla! Hlavně žádné spoilery, prosím, podívám se na to dneska večer.
Nada: Neboj. Tak pak napiš, jak se ti to líbilo.
Li: Jasně!

Lekce 1, B.2, cv. 4.c

Dialog 1 – Šachy

Aziz: Ahoj Christiane, nechceš si se mnou něco zahrát?
Christian: Jasně, a co rád hraješ?
Aziz: Já mám nejradši střílečky. Co ty?
Christian: Mě víc baví strategie. A nebo deskovky. Co si zahrát šachy? Znáš pravidla?
Aziz: Jo, umím hrát šachy, ale už jsem je dlouho nehrál.
Christian: To nevadí. Já je taky nehraju často.
Aziz: Fajn, tak to zkusíme.

Dialog 2 – Počítačová hra

Emil: Káťo, nechceš si se mnou zahrát hru?
Káťa: Tak jo. Jakou máš přezdívku?
Emil: Emil1998. A ty?
Káťa: SuperCate2000.
[…]
Káťa: Dobře se mi s tebou hrálo.
Emil: Mně taky! Kdy si zahrajeme příště?
Káťa: Nevím, už musím jít na matiku.
Emil: Tak zase zítra v pauze na oběd?
Káťa To by šlo.
Emil: Super, těším se!
Káťa: Zatím čau.

Lekce 1, B.2, cv. 5.e

Dialog 1 – Hokejový zápas

Emil: Ahoj! Chtěl bych jít o víkendu na hokej. Nechceš jít taky?
Aziz: A kdo hraje?
Emil: Praha proti Plzni.
Aziz: A komu fandíš?
Emil: Praze samozřejmě!
Aziz: Ok, tak já taky! A v kolik to začíná?
Emil: V sobotu v 5 odpoledne. Tak se sejdeme před stadionem?
Aziz: Super, tak v půl tam.
Emil: Jsme domluveni.
[…]
Christian: Čau, tak co, jak dopadl včera hokej?
Emil: Ani se neptej, Plzeň vyhrála!
Christian: To je škoda. A kolik to bylo?
Emil: 1:0. Dostali gól v posledních pěti minutách. Ach jo.

Dialog 2 – Stolní tenis

Káťa: Ahoj Nado, co budeš dělat o přestávce?
Nada: Ještě nevím, asi se učit.
Káťa: Už to určitě umíš! Pojď si radši zahrát stolní tenis.
Nada: Ale to já neumím, nikdy jsem ho nehrála.
Káťa: Opravdu nikdy? Ale to nevadí, není to těžké. Na chodbě je stůl a pálky a míček si půjčíme od Emila.
Nada: Tak já to zkusím**.**

Lekce 1, D.4, cv. 3

Můj vztah k náboženství

Christian:
Já jsem protestant jako můj táta a jako skoro každý v Dánsku. Byl jsem pokřtěný jako malé dítě a když mi bylo 12, měl jsem konfirmaci. Byla to slavnost, kam přijela celá moje dánská rodina. Do kostela chodí naše rodina na Vánoce, Velikonoce, nebo když má někdo svatbu. Beru to jako tradici. Věřím spíš v člověka než boha, ale myslím, že staré tradice je hezké dodržovat. Jsem rád, když se sejdeme a vidím po dlouhé době svoje příbuzné.

Káťa:
Já jsem pravoslavná a náboženství v naší rodině není jenom tradice, ale součást života. Vždycky v neděli v naší vesnici na Ukrajině nikdo nepracuje, vezmeme si na sebe nejlepší oblečení a jdeme do kostela. Mám ráda tu magickou atmosféru, kdy jsou zapálené svíčky a všichni lidé zpívají a modlí se. Nerozumím tomu, proč je v České republice tolik krásných kostelů, ale lidé do nich skoro nechodí, to je velká škoda.

Emil:
Já jsem katolík jako celá moje rodina. Moji rodiče mě nechali pokřtít, když jsem byl miminko. Vždycky v neděli chodím s rodiči do kostela a pak máme slavnostní oběd. Když mám víkendový trénink, tak do kostela nejdu, ale rodiče nejsou naštvaní. Oni vědí, že máme plný program. V Praze chodíme do kostela svaté Ludmily na náměstí Míru. Ten se mi moc líbí, i když panu faráři moc nerozumím, když mluví česky.

Li:
Já jsem buddhistka jako moji rodiče. To byl také důvod, proč jsme odešli z Číny. Věřím, že až zemřeme, naše duše si vybere nové tělo a začne nový život. Proto bychom se měli chovat hezky ke všem lidem i ke zvířatům. Nelíbí se mi, když lidé ničí přírodu nebo týrají zvířata. Umím sice meditovat, ale nedělám to často. Pro mě můžou být meditace všechny aktivity, kde se koncentruju, například hraní na housle.

Nada:
Já a moji rodiče a bratr jsme muslimové. Není to jen náboženství, ale naše kultura. Řídíme se podle náboženských pravidel každý den. Jíme čisté jídlo a modlíme se v mešitě. Já a moje maminka nosíme na hlavě šátek, a to lidé v Česku moc nechápou. Nikdo nás k tomu ale nenutí, samy ho chceme nosit. Bez něj se cítíme jako nahé. Dodržovat naše zvyky v cizí zemi je pro nás moc důležité, myslím, že jinak bychom ztratili to, kým jsme.

paní učitelka Eva:
Já se nepovažuju za křesťanku, ale ani za ateistku. Nejlépe by můj přístup vyjádřila věta, že věřím v něco. Vyrostla jsem v klasické české ateistické rodině a něco mi tam chybělo. Zkusila jsem to najít v křesťanské komunitě, ale to mi taky nesedlo. Často jsem s nimi nesouhlasila. Líbí se mi východní praxe, protože je víc individuální. Občas doma medituju, a to je pro mě to nejlepší.

pan učitel Jan:
Já jsem ateista a vůbec nechápu, jak může někdo věřit v nějakého vousatého pána, který žije na nebi a všechno řídí. Myslím si, že náboženství je pro lidi, kteří potřebují nějaká pravidla od někoho jiného, která budou dodržovat. Na druhou stranu samozřejmě respektuju vyznání ostatních lidí, jen prostě nemám rád, když mě někdo přesvědčuje o bohu. Já v něho nevěřím a nic se na tom nezmění.

Lekce 2, A.2, cv. 1.b

Výběr školy. Studenti mluví se sociální pracovnicí Hanou Mudrovou.

Dialog 1

Nada: Dobrý den, Nado.
Hana: Dobrý den. Dneska budeme mluvit o výběru školy. Kam se chcete hlásit?
Nada: Já vůbec nevím, jaké školy v Česku existují.
Hana: Máte dvě možnosti – střední škola, která trvá 4 roky, nebo učiliště, které trvá 3 roky.
Nada: Takže rozdíl je jenom v tom, že je učiliště kratší?
Hana: Nejen to. Střední škola končí velkou zkouškou – maturitou, po které můžete jít na vysokou školu. Učiliště připravuje studenty spíše na praktické povolání, ne ke studiu na vysokou školu.
Nada: Já myslím, že střední škola bude lepší. Chtěla bych zkusit vysokou školu.

Dialog 2

Emil: Dobrý den.
Hana: Dobrý den, Emile. Už víte, jakou práci byste chtěl dělat?
Emil: Nevím. Dřív jsem myslel, že budu kuchař, ale zjistil jsem, že vařit mě nebaví.
Hana: A co vás baví?
Emil: Baví mě nejvíc sport. Hraju fotbal a ragby.
Hana: A ještě něco jiného? Jaké předměty ve škole vás zajímají?
Emil: Mě škola moc nezajímá. Ale mám rád auta a motorky. Jednou bych chtěl mít motorku.
Hana: Na učilišti existuje obor opravář motorových nebo elektrických vozidel, na střední škole je podobný obor autotronik. Myslíte, že by vás něco z toho zajímalo?
Emil: Asi jo.
Hana: Podívejte se na tohle video, než se rozhodnete.

Dialog 3

Li: Dobrý den.
Hana: Dobrý den, Li. Už víte, kam se chcete hlásit?
Li: Určitě. Chci jít na nějakou hudební školu. Hraju na housle.
Hana: Tak jo. Taková škola se jmenuje konzervatoř.
Li: Aha.
Hana: Tam musíte dělat talentové zkoušky.
Li: Musím něco zahrát?
Hana: Ano. A ty talentové zkoušky jsou už v listopadu. Musíme vyplnit přihlášku už teď, abychom to stihly. Pomůžu vám s tím.

Lekce 2, A.3, cv. 2

Pohovor Azize s panem ředitelem

Ředitel: Dobrý den, Novotný.

Aziz: Dobrý den, Issa. Těší mě.

Ředitel: Mě taky. Prosím, posaďte se.

Aziz: Děkuju.

Ředitel: Můžete se krátce představit?

Aziz: Jmenuju se Aziz Issa. Jsem ze Sýrie. V České republice jsem už rok a tři měsíce. Jsem tady s rodiči a se sestrou Nadou. V Sýrii jsem chodil na základní školu, tady chodím každý den na kurz češtiny.

Ředitel: Co děláte ve volném čase?

Aziz: Baví mě pracovat na počítači. Taky rád vařím. Nesportuju moc často, jen někdy hraju fotbal.

Ředitel: Říkáte, že máte rád počítače. Co děláte na počítači? A jak často?

Aziz: Hraju počítačové hry skoro každý den. Taky se na internetu učím češtinu, dívám se na YouTube v češtině.

Ředitel: A co rád vaříte?

Aziz: Rád vařím syrská jídla, protože mi moc nechutnají česká jídla. Umím udělat kebab nebo masové koule z jehněčího masa. Taky pomáhám mamince připravovat hummus.

Ředitel: Proč jste si vybral naši školu?

Aziz: Chtěl bych studovat na vaší škole, protože mě zajímají počítače. Chtěl bych pracovat jako programátor.

Ředitel: Jaký jste měl prospěch na základní škole?

Aziz: Promiňte, nerozumím, můžete to zopakovat?

Ředitel: Samozřejmě. Jaký byl váš prospěch? To znamená: Jaké jste měl známky?

Aziz: Aha. Na základní škole jsem měl dobré známky z matematiky a fyziky. Taky mi docela šla angličtina. Ale nebavil mě dějepis.

Ředitel: Vidím, že adresu máte v Teplicích. Jak budete do školy jezdit?

Aziz: Oficiální adresu mám tam, ale bydlím v Praze 6 blízko metra Bořislavka. Budu jezdit metrem a potom tramvají. Není to daleko.

Ředitel: Studium na střední škole je náročné, budete rozumět studiu v češtině?

Aziz: Čeština je pro mě těžká, ale studuju ji každý den. Škola začíná až v září a do té doby budu mluvit líp česky. Moc bych chtěl studovat na téhle škole.

Ředitel: Děkuju a na shledanou.

Aziz: Na shledanou.

Lekce 2, B.1, cv. 2

Škola u mě doma

Li:

Já jsem chodila na základku v Číně. U nás chodí děti do školy v sedmi letech a základka trvá šest let. Pak jsem pokračovala na nižší střední školu. To je podobné jako český druhý stupeň, ale je to samostatná škola, na kterou se dělají přijímací zkoušky. Tahle škola trvá tři roky. To je dohromady devět let povinné školní docházky. Potom žáci můžou jít na vyšší střední školu, která má čtyři roky, a potom na vysokou.

Školu jsem měla docela blízko, na základku jsem chodila pěšky a na nižší střední jsem jezdila na kole. Školní areál byl velký, měl tři školní budovy, hřiště a malé náměstíčko. Tam jsme se vždycky v pondělí sešli a zpívali jsme hymnu u vlajky. Naše škola byla veliká, v jedné třídě bylo asi šedesát dětí.

Učili jsme se od 8 ráno do 5 odpoledne, někdy i déle. Na střední škole jsme chodili do školy i v sobotu a na půl dne i v neděli. Neměli jsme jídelnu, oběd nám nosili rovnou do třídy. Žáci si nemohli nosit svoje jídlo do školy na svačinu. Po obědě jsme povinně odpočívali, spali jsme minimálně hodinu na lavici, a kdo nespal, tak to předstíral. Taky jsme nosili uniformy. Měli jsme dvě různé, na léto a na zimu.

Skoro každý den jsme dostávali nějaké úkoly, například šest stránek z učebnice angličtiny. To bylo mnohem horší než tady. Po škole jsem dělala úkoly několik hodin. Jsem ráda, že v Česku nemusím studovat každý den až do večera. Taky tady učitel nemůže dát žákům bičem přes ruce, když zlobí. A líbí se mi, že se všichni učí plavat.

Káťa:

Na Ukrajině má základka jedenáct tříd. Žáci na ni jdou, když je jim šest let, a končí, když je jim sedmnáct let. Pak můžou jít rovnou na vysokou. Já jsem tam ukončila devátou třídu a pak jsem přijela sem.

Základku jsem měla blízko, chodila jsem na ni pěšky. Škola byla moc velká a bylo v ní hodně paralelních tříd. V jedné třídě bylo asi třicet žáků. Jsem z té části Ukrajiny, kde se víc mluví rusky, ale vyučování bylo v ukrajinštině. Vyučování trvalo od osmi ráno většinou do dvou. Pak jsem doma dělala úkoly, kterých bylo hodně. Do školní jídelny jsem nechodila, nosila jsem si z domu svačinu a pak jsem obědvala až doma po škole.

Na Ukrajině se známkovalo jinak než v Česku. Od první do čtvrté třídy jsme měli známky od jedničky do pětky, pětka byla nejlepší. Od páté třídy to bylo tak, že jsme měli známky od jedničky do dvanáctky a dvanáctka byla nejlepší. Když jsme psali písemky z matiky, hrozně jsem se bála. Když jsem poprvé dostala dvojku z matiky, to je, jako bych dostala českou čtyřku, tak jsem brečela a bála jsem se jít domů, co řeknou rodiče.

Myslím, že na ukrajinské základce jsou první roky mnohem těžší než v Česku. Na střední škole se to vyrovná. První půlrok na české střední škole jsem se bála mluvit, ale nakonec jsem se rozmluvila. Miluju Prahu a mám tady české kamarády, jsem spokojená.

Lekce 2, B.3, cv. 2

Moje práce snů

Emil:

Odmalička mám rád auta a rád bych se jim věnoval i profesionálně. Chci se proto hlásit na učňák na obor automechanik a naučit se všechno prakticky. Myslím si, že profese automechanika je důležitá, protože motory a technologie se rychle vyvíjejí a je třeba je umět vyrábět i opravovat. A proto budu mít vždycky jistou práci.

Aziz:

Počítače jsou můj koníček – baví mě hrát hry s kamarády, ale i programovat a navrhovat různé webové stránky. V létě budu mít brigádu v jedné IT agentuře a moc se na to těším. Chtěl bych studovat na nějaké střední odborné škole, která nabízí obor informatika, a potom možná zkusit univerzitu, ale myslím, že spoustu věcí už umím.

Christian:

Jde mi zeměpis a taky mě zajímá politika. Rád bych se dostal na gymnázium a potom pokračoval na univerzitu a studoval mezinárodní vztahy. Chtěl bych se stát novinářem a psát o tom, co se děje ve světě. Taky bych chtěl mít vlastní podcast a mluvit v něm se zajímavými hosty.

Nada:

Moc mě baví matematika a taky mě zajímá design. Jednou bych chtěla pracovat jako architektka a navrhovat domy v nějakém architektonickém studiu. Příští rok proto budu dělat přijímačky na střední průmyslovou školu a potom bych ráda pokračovala na univerzitu a stala se inženýrkou.

Káťa:

Ráda pomáhám lidem a baví mě biologie. Moc ráda bych se stala lékařkou, nejvíc mě zajímá chirurgie. Příští rok se chci dostat na gymnázium a po studiu na gymplu bych chtěla zkusit přijímací zkoušky na lékařskou fakultu Univerzity Karlovy. Studium trvá docela dlouho, ale to nevadí, je to můj vysněný obor!

Li:

Když mi bylo 5 let, začala jsem hrát na piano, a v 7 letech jsem začala hrát i na housle. Na housle hraju doteď a moc mě to baví, cvičím každý den. Chci se hlásit na hudební konzervatoř a potom možná pokračovat na vysokou školu. Jednoho dne bych se chtěla stát profesionální houslistkou a koncertovat po celém světě.

Lekce 2, C.2, cv. 2.a

Co budeš dělat, až skončí kurz češtiny, Káťo?

Káťa:

Až skončí kurz češtiny, budu mít prázdniny. Pojedu na Ukrajinu a uvidím rodinu a všechny kamarády. Po prázdninách začnu studovat na střední zdravotnické škole. Doufám, že zvládnu přijímačky a dostanu se tam. Taky budu mluvit dobře česky a najdu si české kamarády. Až dokončím střední školu, chtěla bych pokračovat na vysoké škole, stát se lékařkou a léčit lidi. Až vystuduju vysokou školu, najdu si práci v nemocnici. To je můj sen!

Lekce 2, C.2, cv. 3.a

Co jsi dělal, když jsi byl malý, Christiane?

Christian:

Když jsem byl malý, bydlel jsem s rodiči v Dánsku ve městě Odense. Měl jsem tam hodně kamarádů a všude jsem jezdil na kole. Když jsem měl volno, koupal jsem se v moři. Když mi bylo 15 let, moji rodiče řekli, že se přestěhujeme do Česka. Můj tatínek našel v Praze lepší práci. Nemohl jsem si vybrat, musel jsem jet s nimi, protože jsem ještě nebyl dospělý. Mám v Česku babičku a dědečka, tak už jsem trochu rozuměl česky, ale ještě jsem se nedomluvil. Nejdřív se mi v Česku moc nelíbilo, ale když jsem poznal Emila a další kamarády z kurzu češtiny, tak se to změnilo.

Lekce 2, D.1, cv. 2

Co pomáhá při učení? Káťa a Li jsou v kavárně. Li mluví o tom, co jí pomáhá při učení.

Li: Včera jsem byla s kámošem na zajímavé přednášce.

Káťa: Jo? A o čem byla?

Li: Jmenovala se *Víte, co vám pomáhá při učení?* Mluvili tam o tom, že když víš, jaký učební styl ti vyhovuje, můžeš se líp učit, protože víš, co ti pomáhá.

Káťa: Tomu moc nerozumím. Co tím myslíš?

Li: No, jako že když je například tvůj styl učení vizuální, znamená to, že se učíš očima a pomáhají ti při učení třeba obrázky nebo tabulky, ve kterých můžeš najít podstatné informace.

Káťa: Aha. A jaký učební styl vyhovuje tobě?

Li: Já mám ráda vizuální a auditivní styl učení. Auditivní znamená, že potřebuju novou informaci slyšet, a ne vidět. Pomáhá mi třeba, když poslouchám písničky v angličtině, pamatuju si potom slovíčka z té písničky.

Káťa: To mi taky pomáhá! Takže existují dva učební styly: auditivní a vizuální?

Li: Ne, ještě je kinestetický. Počkej, ukážu ti test, který jsme včera dělali na přednášce. Můžeš taky zjistit, jaký styl učení je pro tebe typický. Odpovíš na otázky, sečteš body a můžeš si přečíst, co je pro každý styl charakteristické. Tady je popis stylů.

Káťa: Tak mi vyšlo, že můj styl učení je vizuální a auditivní. Nejmíň bodů mám u kinestetického stylu. Člověk, který má kinestetický styl, potřebuje při učení pohyb, pomáhá mu, když při učení chodí nebo když si věci sám vyzkouší a může se jich dotýkat.

Li: Myslím, že každá z nás má z každého stylu něco. To by mě zajímalo, jaký učební styl má Christian.

Káťa: Myslím si, že Christian z velké části preferuje auditivní a kinestetický styl.

Li: Zítra se ho zeptáme, jestli ví něco o učebních stylech.

Lekce 3, A.2, cv. 2

Reklamace

Dialog 1

Z: Dobrý den.
Č: Dobrý den. Co si dáte?
Z: Dám si kuřecí maso a rýži.
Č: Prosím.
Z: Prosím Vás. Objednala jsem si kuřecí maso a rýži, ne špagety. Mohl byste to vyměnit?
Č: Omlouvám se, hned to vyměním.
Z: Děkuju.

Dialog 2

Z: Zaplatím.
Č: 183 korun.
Z: Prosím? Ten účet je moc vysoký. Měla jsem jenom polévku a čaj, to je dohromady 97 korun!
Č: Neměla jste hovězí maso, brambory a pivo?
Z: Ne.
Č: Aha, to byl omyl. Omlouvám se. Tak 97 korun.
Z: Prosím.

Dialog 3

Z: Prosím vás, mohla byste nám přinést sůl?
S: Ano samozřejmě.
[…]
S: Prosím. Tady je.
Z: Děkuju.

Dialog 4

Z: Prosím Vás, už tady čekáme 20 minut. Mohli bychom si objednat?
Č: Omlouvám se, tady je jídelní lístek.
Z: Děkujeme.

Dialog 5

Č: Už nebudete?
Z: Ne, už nemůžu. Mohl byste mi to zabalit?
Č: Ano, samozřejmě.

Dialog 6

Z: Dobrý den.
S: Dobrý den. Co si dáte?
Z: Dám si bramborovou polévku.
S: Prosím.
Z: Prosím Vás, ta polévka je studená. Mohla byste to ohřát?
S: Omlouvám se, hned to bude.
Z: Děkuju.

Lekce 3, A.3, cv. 1.a

Pozvání na oběd

Emil: Ahoj Azizi, nechceš jít dneska na oběd? Kousek od školy je turecké občerstvení.
Aziz: Ahoj, ne, díky. Dneska mám s sebou oběd. Jen si ho ohřeju.
Emil: Ale mikrovlnka nefunguje, budeš to mít studené.
Aziz: Aha, no to je blbý.
Emil: Tak pojď, mají tam dobrý kebab.
Aziz: Nemám chuť na kebab.
Káťa: Kluci, nechcete jít s námi? Jdeme s Li do vietnamské restaurace. Mají tam slevy pro studenty.
Emil: Fakt? Sleva by se hodila. Jdete hned?
Káťa: Jo, hned, Li už čeká venku.
Emil: Tak počkej, jen se obléknu, za 5 minut jsem tam.
Aziz: Počkejte, tak já jdu taky!
Emil: Skvělé, tak honem, ať holky moc dlouho nečekají.

Lekce 3, B.1, cv. 3

Stravovací návyky

Li:

Já ráno snídám polévku nebo kaši. Nemám ráda českou kuchyni, proto jsem přestala chodit do školní jídelny. Jsem totiž vegetariánka a Češi jí stále maso. Myslím si, že hodně masa škodí zdraví. Já jím hlavně zeleninu. Mám ráda třeba kořenovou zeleninu, ale v jídelně dělali pořád strašně sladkou dušenou mrkev. A petržel a celer v polévce byly vždycky úplně rozvařené, fuj. Takže teď chodím na oběd do čínské restaurace, kde pracuje moje maminka jako kuchařka, většinou si dávám nudle se zeleninou a houbami nebo smaženou rýži. Piju hlavně zelený čaj a vodu. Podle mě je zelený čaj moc zdravý. Večer jím doma, vařím často pro celou rodinu nějaké čínské jídlo.

Emil:

V České republice jsem musel dost změnit svoje stravovací návyky. Potraviny jsou tady úplně jiné. Myslím si, že v Kamerunu jsem jedl zdravěji. Maminka často připravovala mořské ryby, vlastně každý den. Také jsme jedli hodně čerstvého ovoce, jako například kvajávy, avokáda, manga nebo banány. V Kamerunu banány připravujeme i k masu nebo rybě. Tady ale banány moc nejím, nejsou dobré. Ale chutná mi místní ovoce: jablka, švestky, hrušky a blumy, hlavně teď na podzim jím každý den nějaké ovoce. Je důležité mít hodně vitamínů, když jsou všude chřipky. Maminka občas připraví nějakou mraženou rybu, ale spíše teď jíme hodně kuřecího a vepřového masa s bramborami. Nemůžu jíst mléčné výrobky jako smetanu nebo jogurt, protože jsem alergický na laktózu. Jinak piju většinou perlivou vodu nebo džusy. Jím málo sladkostí, protože nechci být tlustý. Občas si dám buchtu s ovocem, kterou upeče moje mamka. Miluju buchtu s rybízem.

Káťa:

Moje stravovací návyky? No, ráno většinou nesnídám. Vím, že to není dobré, ale nerada vstávám, a proto na snídani nemám nikdy čas. Jím hlavně fast food. Moje maminka nerada vaří a jídlo ve školní jídelně mi nechutná. Je to vždycky nějaká divná omáčka a knedlíky, nebo luštěniny – čočka, fazole nebo hrách – to nesnáším. Takže na oběd chodím do mekáče nebo do KFC, někdy jdu taky na kebab. U školy máme hodně různých restaurací, tak to střídám. Myslím si, že není dobré jíst pořád to samé. Mám hrozně ráda hranolky a smažená kuřecí křídla, těstoviny a pizzu. To jsou moje oblíbená jídla. Piju hlavně kolu nebo limonády. Ráno si kupuju svačinu v pekařství po cestě do školy, většinou něco sladkého jako koláč s tvarohem nebo mákem, čokoládové sušenky a kávu k tomu. Večer jím chleba s něčím, co najdu doma v ledničce. Chleba se salámem, se šunkou, se sýrem, se sádlem nebo s marmeládou.

Lekce 3, B.1, cv. 6

Podcast *Na zdraví!*

moderátorka: Dobrý den všem posluchačům a posluchačkám podcastu *Na zdraví!* a také našemu dnešnímu hostu, nutričnímu terapeutovi Petru Louskalovi. Dobrý den, Petře.

host: Dobrý den vám i posluchačům.

moderátorka: Petře, jednoduchá otázka na začátek – existuje zdravé a nezdravé jídlo?

host: To samozřejmě existuje. Je velký rozdíl mezi rýží se zeleninou a smaženým sýrem s hranolkami a tatarkou. Nezdravé jídlo ale často zbytečně vnímáme jako něco špatného, za co bychom se měli stydět. Ve skutečnosti to ale žádný hřích není, pokud ho nejíme každý den ve velkém množství.

moderátorka: Takže na sebe nemusím být naštvaná, když si jednou týdně dám fast-food?

host: Rozhodně ne. Myslím si, že je důležité, aby lidé nebyli z jídla ve stresu. Dát si jednou za čas něco mastného a tučného je úplně v pořádku a nemusíme pak hned běžet na tři hodiny do fitka. Naše strava by však měla být vyvážená a jídlo by nám mělo dělat radost – říká se, že ideální je jíst v poměru 80 ku 20, tedy že 80 % našeho jídelníčku by měla tvořit zdravá, výživná strava a 20 % nezdravé jídlo. Samozřejmě je také dobré se dostatečně hýbat, a to nejen kvůli kondici, ale protože díky pohybu naše tělo vylučuje endorfiny, hormony štěstí.

moderátorka: A co říkáte na současný trend omezování masa a obecně živočišných produktů? Spousta lidí se snaží jíst co nejvíce rostlinně, protože je to ekologičtější a často i ekonomičtější. Měli bychom podle vás jíst živočišných výrobků méně?

host: Já jsem určitě pro to, abychom konzumaci živočišných, a hlavně masných výrobků omezili. Měli bychom ale myslet na to, že maso a mléčné výrobky jsou bohaté na bílkoviny, které k životu potřebujeme. Je tedy třeba začít jíst například více luštěnin, které bílkovin obsahují dost.

moderátorka: Mladí lidé dnes také často sledují různé influencery a influencerky na sociálních sítích a řídí se jejich životním stylem. Je to podle vás v pořádku?

host: Podle mě bychom se vždy měli ohledně jídelníčku obracet na odborníky a odbornice. Jde o naše zdraví a myslím si, že je hloupost poslouchat někoho, kdo nemá v tomto oboru žádné vzdělání a navíc často jen dělá reklamu různým značkám.

moderátorka: A co si myslíte o počítání kalorií?

host: To je těžká otázka. Pokud chceme zhubnout, kalorie si většinou počítat musíme. Není možné zhubnout, jestliže přijímáme víc energie, než vydáme. Ale musím posluchače a posluchačky upozornit, že počítání kalorií může být velmi návykové a nebezpečné a může značit poruchu příjmu potravy. Proto znovu opakuji – změnu jídelníčku je potřeba konzultovat s odborníky, neměli bychom dělat velké změny sami.

Lekce 3, D.1, cv. 2

Hospodářská zvířata

Hospodářská zvířata jsou zvířata, která lidé chovají pro určitý výrobek (maso, mléko, vejce, kůže…) nebo na práci. Na maso se v České republice chovají hlavně prasata, drůbež (kuřata, kachny, husy nebo krůty), krávy, kozy, králíci, ovce a ryby (hlavně kapři a pstruzi). Slepice se chovají pro vejce. Pro mléko se chová hlavně skot (krávy), ale také ovce nebo kozy. Včely se chovají pro med a další včelí produkty, jako je vosk na výrobu svíček. Pro vlnu se chovají především ovce. Pro kůži se chová skot (krávy, býci), králíci a prasata. Pro peří se chovají hlavně husy a kachny. Na práci se využívají například tažní koně a také pastevecký pes (pes, který hlídá stádo ovcí).

Lekce 3, D.2, cv. 2

Hospodářské rostliny

Hospodářské rostliny neboli plodiny jsou takové rostliny, které pěstujeme pro výrobu potravin nebo jako krmivo pro hospodářská zvířata. V České republice patří mezi nejvýznamnější hospodářské plodiny pšenice, brambory, luštěniny, ovoce a zelenina. Dále se u nás pěstuje řepka olejka, ze které se vyrábí olej a biopalivo. Olej se vyrábí také ze semen slunečnice. Pro zrno a jako krmivo se pěstuje kukuřice. Důležité je také pěstování chmele pro výrobu piva, vinné révy pro výrobu vína a cukrové řepy pro výrobu cukru.

Lekce 3, D.3, cv. 6

Rozhlasový pořad *Vyrobeno v Česku*: Rozhovor s majitelem firmy na výrobu oblečení Konopia Hugem Sedleckým

Moderátor: Krásné sobotní odpoledne. Zdravíme všechny posluchače a posluchačky u našeho pravidelného pořadu Vyrobeno v Česku. Tentokrát se zblízka podíváme na projekt jihočeského podnikatele Huga Sedleckého a jeho značky oblečení Konopia.
Dobrý den, vítáme Vás u nás ve studiu a děkujeme, že jste si na nás a naše posluchače udělal čas.
Pan Sedlecký: Dobrý den, já moc děkuji za milé pozvání.
Moderátor: Kdo vlastně přišel s nápadem začít vyrábět oblečení z konopí?
Pan Sedlecký: Sám jsem byl dlouholetým spotřebitelem oblečení a dalších produktů z konopí, například krémů a mastí. Konopí je v podstatě rostlina kouzelná, má široké použití a hlavně se dá pěstovat u nás, v České republice. Právě to byl hlavní důvod, proč jsem začal vyrábět konopné produkty.
Moderátor: Ale proč zrovna tento materiál jako látka na oblečení?
Pan Sedlecký: To je jednoduché, má výborné vlastnosti. Je teplé, ale prodyšné, má antiseptické a antimikrobiální vlastnosti. Také dlouho vydrží, je odolné. A nakonec je moc příjemné na dotek.
Moderátor: Čím je vaše výroba jedinečná?
Pan Sedlecký: Všechno konopí, které používáme, se pěstuje v Česku. Také v Česku oblečení šijeme, zaměstnáváme jen několik zaměstnanců a chceme, aby měli dobré pracovní podmínky. Spolupracujeme také s českými designéry, kteří nám navrhují jednoduché kolekce oblečení a také se starají o propagaci značky, tedy o reklamu a vzhled obalu.
Moderátor: Používáte ekologické obaly? Jak zboží distribuujete do obchodů a posíláte zákazníkům?
Pan Sedlecký: Samozřejmě používáme ekologické obaly, všechny naše obaly jsou z recyklovaného papíru, plast vůbec nepoužíváme. Zboží do obchodů i zákazníkům distribuujeme v těchto papírových krabicích. Z ekologických důvodů neposíláme do zahraničí, ale jen po České republice.
Moderátor: Jaká forma propagace nebo reklamy se Vám nejvíce vyplatila a proč?
Pan Sedlecký: Určitě používáme všechny možné formy reklamy, snažíme se ale vyhýbat nějakým velkým plakátům a televizní reklamě. Nakonec na tu ani nemáme peníze… (smích) Nejvíce se nám asi líbí reklama zpětné vazby od spokojených zákazníků, dobře ale také funguje reklama na sociálních sítích.
Moderátor: Co plánujete do budoucna, můžeme se těšit na nějaké novinky?
Pan Sedlecký: Určitě, rádi bychom přidali do naší kolekce nějaké nové a veselé barvy. Také přemýšlíme o úplně novém produktu, to ale ještě posluchačům říkat nebudu a nechám si to zatím jako tajemství.
Moderátor: Děkujeme za rozhovor a přejeme Vám hodně štěstí a spokojených zákazníků.
Pan Sedlecký: Také moc děkuji a přeji krásný den všem.

Lekce 4, A.2, cv. 2.c

Christian volá záchranku, protože Emil je zraněný

Záchranka: Záchranná služba Praha. Dobrý den.
Christian: Dobrý den, stala se nehoda. Můj kamarád je zraněný.
Záchranka: Co se stalo?
Christian: Můj kamarád spadl ze stromu.
Záchranka: Je při vědomí?
Christian: Nevím, co to znamená.
Záchranka: Mluví s vámi? Nebo je v bezvědomí?
Christian: Normálně se mou mluví.
Záchranka: Krvácí?
Christian: Ne, nekrvácí.
Záchranka: Co ho bolí?
Christian: Noha. Asi ji má zlomenou. A taky hlava.
Záchranka: A točí se mu hlava?
Christian: Trochu.
Záchranka: Zvrací?
Christian: Ne, to ne.
Záchranka: A kde přesně jste?
Christian: V Praze. Nevím přesně, jsme v parku Stromovka.
Záchranka: Jste blízko nějaké lampy?
Christian: Ano, támhle kousek odtud je lampa.
Záchranka: Jaké je její číslo?
Christian: Moment. 007049
Záchranka: Dobře, jedeme tam. Počkejte na nás. Jak se jmenujete?
Christian: Christian Jensen.
Záchranka: A jaké je vaše telefonní číslo?
Christian: 736 289 350.
Záchranka: Jsme tam do 10 minut. Nechte si zapnutý telefon.
Christian: Ano. Moc děkuju. Na shledanou.
Záchranka: Na shledanou.

Lekce 4, B.1, cv. 2

Co děláte pro své zdraví?

Christian:

Myslím si, že se o svoje zdraví starám, protože chodím do sauny a nesedím pořád u počítače. Mám rád pohyb a často hraju fotbal. Jsem rád, že mě můj táta naučil chodit do sauny. Je to skvělý způsob, jak se zbavit napětí a stresu. A taky to přispívá k celkovému posílení organismu a k relaxaci. Problém je, že si dám občas cigaretu. Vím, že to není zdravé. Ale když jsem na party s kamarády, tak kouřím a nevadí mi to. Je to i dobrý způsob, jak se seznámit s holkou, která se mi líbí. Určitě bych si nevzal žádnou tvrdou drogu, z toho mám strach.

Káťa:

Mě baví běhání. Běhám alespoň jednou týdně, většinou sama. Při běhání přijdu na jiné myšlenky a zbavuju se tak napětí. Není zdravé sedět pořád doma u televize nebo počítače, protože to může způsobit bolest zad a také to negativně ovlivňuje oči. Nebaví mě jíst moc zdravě, nezdravá jídla mi víc chutnají. Jsem teď trochu nervózní, protože jsem začala chodit s jedním klukem a přemýšlím o hormonální antikoncepci. Nevím, jestli je zdravé ji brát. Někdo říká, že škodí zdraví a může způsobit zdravotní komplikace, např. trombózu. Také prý antikoncepce ovlivňuje náladu, tak nevím, jak se rozhodnu.

Li:

Jsem buddhistka, a tak věřím, že příčinou nemocí jsou také emoce. Východní medicína je jiná než ta západní. Ve východní medicíně se víc zkoumá to, co narušuje životní rovnováhu, co je příčinou nemoci. Jsem ráda, že bydlím v ČR, v Číně jsem měla psychické problémy. Měla jsem deprese z toho, že nezvládám plnit na 100 % všechny úkoly ve škole. Cítila jsem tam hrozný tlak od učitelů a měla jsem z nich strach. Já moc nesportuju, takže se stresu zbavuju tak, že medituju. Také mi pomáhá, když poslouchám hudbu, sama hraju na housle, a to je pro mě relax.

Lekce 4, B.2, cv. 4

Káťa je u paní doktorky

Doktorka: Dobrý den. Jak se máte? Všechno v pořádku?

Káťa: Dobrý den, paní doktorko. Ano, všechno v pořádku, jen bych chtěla začít brát hormonální antikoncepci.

Doktorka: A už jste ji někdy brala?

Káťa: Ne, ještě ne.

Doktorka: Tak to musíme nejdřív udělat krevní a jaterní testy. Berete nějaké léky? Například na ředění krve?

Káťa: Ne, žádné léky neberu.

Doktorka: Pošlu vás na odběr krve, abych zjistila, zda je pro vás hormonální antikoncepce vhodná. Kouříte? Nemáte nějakou alergii?

Káťa: Já nekouřím a alergie nemám. Myslím si, že jsem úplně zdravá.

Doktorka: To ráda slyším. Dám vám takový dokument, který dáte zdravotní sestře na odběru krve. Jděte na odběr hned ráno. Můžete jít na nejbližší polikliniku nebo do nemocnice. Sestra vám dá seznam odběrových míst a vy si domluvíte termín. Musíte tam jít nalačno.

Káťa: A potřebuju ještě něco?

Doktorka: Nezapomeňte si s sebou vzít kartičku pojištěnce. Výsledky odběru vám sdělíme za 14 dní. Zavolejte si. Když budou testy v pořádku, pošlu vám recept.

Káťa: Dobře, děkuju.

Lekce 4, D.3, cv. 6

Proč mají psi výborný čich?

Jistě jste si všimli, že všichni psi, když někam jdou, mají neustále čenich u země a něco čmuchají. Proč to dělají? Psi totiž získávají čichem důležité informace. Vědí, co se kolem děje, protože tam nechali svoje pachové stopy jiní psi. Psi spolu takto komunikují nebo se tak i seznamují.

Když se dva psi potkají, tak se očichávají, aby o sobě něco zjistili. Každý pes má nezaměnitelný pach, díky kterému je možné poznat jeho pohlaví, jeho povahu, například, zda je dominantní, nebo i jeho momentální náladu. Tedy to, jestli je právě šťastný a veselý, nebo ne.

Psí čich se velmi liší od lidského čichu. Pes může mít v čenichu téměř 300 milionů čichových receptorů, zatímco člověk jich má v nose jenom kolem pěti milionů. Ne všichni psi ale mají stejně vyvinutý čich. Většinou platí, že pes s dlouhým čenichem má lepší čich než ten s krátkým. Úplně nejlepší čich ze všech psů má plemeno Bloodhound. Tito psi dokáží ucítit i pachovou stopu, která je stará několik dní.

Toho se využívá v kriminalistice. Například, když se hledají ztracení lidé, pes je dokáže ucítit na několik kilometrů. Kromě toho se psi využívají také k hledání drog, bomb nebo dokonce i bankovek, a to hlavně na letištích. Díky svému čichu psi pomáhají člověku jako záchranáři. Dokážou ucítit, co je ve vodě nebo ve sněhu i několik desítek metrů pod nimi. A co může být překvapivé, psi umí poznat i nemoci, například rakovinu. Co se týče čichu, psy zatím žádný stroj nepřekonal.

Lekce 5, A.2, cv. 3

Hledání pokoje

Christianův bratr Marcus chce bydlet sám a hledá pokoj ve sdíleném studentském bytě. Volá na jednu nabídku pokoje.

Petr: Prosím.
Marcus: Dobrý den, tady Jensen. Já volám kvůli tomu pokoji na Žižkově. Je ještě volný?
Petr: Dobrý den. Ano, ještě je volný.
Marcus: Chtěl bych se zeptat, jestli je zařízený.
Petr: Je částečně zařízený, zůstane tam jenom jedna skříň a gauč.
Marcus: A je ten pokoj neprůchozí?
Petr: Ano, je neprůchozí, určitě byste tam měl soukromí. Taky je dost světlý, má dvě velká okna. Byt je celkově dost velký. Vedle jsou ještě další dva pokoje a naproti je kuchyň dohromady s obývákem a taky koupelna.
Marcus: A kolik lidí tam celkově bydlí?
Petr: V jednom pokoji já a v druhém jeden pár, takže hledáme čtvrtého.
Marcus: A ten nájem, o kterém jste psal v inzerátu, 7900 za měsíc, to je včetně poplatků a internetu?
Petr: Ano, plyn i elektřina jsou už v ceně, internet bude asi stovka navíc.
Marcus: A platí se nějaká kauce?
Petr: Ano, vratná kauce je jeden nájem.
Marcus: Dobře, to by mi vyhovovalo. A kdy můžu přijít na prohlídku?
Petr: Prohlídky budou ve čtvrtek odpoledne. Máte čas?
Marcus: To by šlo. Mohl bych do šesti hodin.

Petr: Skvělé, tak přijďte třeba v pět. Adresa je Biskupcova 31, je to asi 5 minut od zastávky tramvaje.
Marcus: Budu tam! Díky moc, na shledanou.
Petr: Na shledanou.

Lekce 5, A.2, cv. 4

Prohlídka bytu

Marcus: Dobrý den, tady Marcus. Jdu se podívat na ten pokoj.
Petr: Jasně, otevřu vám. Je to třetí patro.
[…]
Petr: Já jsem Petr.
Marcus: Marcus. Asi si můžete tykat.
Petr: Jo, určitě. Tak se pojď podívat, tady to by byl tvůj pokoj. Je sice nejmenší, ale okna má do dvora, takže je tam klid.
Marcus: No, vypadá dobře, je tady hodně světla.
Petr: Já jsem tady bydlel předtím a byl jsem spokojený. Teď bydlím vedle, mám to tam o trochu větší plus tam mám balkon. Ale zase je to dražší, že jo.
Marcus: Velikost mi úplně vyhovuje, jenom nemám žádný nábytek, musel bych si pořídit stůl, ale to nevadí.
Petr: Tak tady naproti je koupelna. A záchod je pak zvlášť, hned vedle.
Marcus: A pračku tady nemáte?
Petr: Pračka je v kuchyni. Tady je kuchyň s obývákem. Je docela velká, je tady mikrovlnka, sporák, lednička i pračka, jak už jsem říkal... Myčku bohužel nemáme. Chceme ještě koupit pohovku, protože bývalý spolubydlící si ji odvezl.
Marcus: Super, mně se tady moc líbí. Kdy bych se mohl nastěhovat?
Petr: Pokoj bude volný už od příštího týdne. My si ale budeme spolubydlícího vybírat. Takže budu mít taky pár otázek.
Marcus: Jasně.

Lekce 5, A.3, cv. 1

Výběr spolubydlícího

Petr: Klidně se posaď. To je Johana, bydlí tady s námi. To je Marcus.
Marcus: Ahoj, Marcus.
Johana: Ahoj, Johana.
Petr: Marcusi, kouříš?
Marcus: Ne, jsem nekuřák.
Petr: Super. Jsme tady všichni nekuřáci. Jíš maso?
Marcus: No, maso jím, nejsem vegetarián.
Johana: Ok. Dáváme přednost veganům a vegetariánům, ale není to úplně naše podmínka. A odkud jsi? Máš cizí jméno, ale česky mluvíš fakt dobře.
Marcus: Žil jsem dlouho v Dánsku, ale moje máma je Češka, takže odmalička mluvím oběma jazyky.
Petr: Fakt? To je hustý! Já mám moc rád dánské filmy, studuju filmovou vědu. Máš u mě plus.
Johana: My hledáme někoho, s kým bychom trochu sdílely i zájmy a trávili čas. Nechceme se tady jenom míjet. Já studuju biologii a můj přítel informatiku. A co děláš ty? Studuješ nebo pracuješ?
Marcus: Teď pracuju jako kuchař, ale od září budu ještě studovat management.
Johana: To je fajn, můžeme spolu vařit. Ale ne maso!
Marcus: V pohodě, umím i bezmasá jídla.
Petr: A co tě zajímá? Co děláš ve volném čase?
Marcus: Taky se hodně dívám na filmy. A jezdím rád na hory a do přírody. Chodím do sauny…
Johana: My chodíme všichni spolu do sauny každý týden!
Petr: Myslím, že bys k nám zapadl, ale ještě ti dáme vědět.
Marcus: Dobře, budu se těšit na zprávu. Rád bych s vámi bydlel.

Lekce 5, A.3, cv. 3

Konflikt se spolubydlícími

Johana: Marcusi, chtěli bychom s tebou o něčem mluvit.
Marcus: Jasně. O čem?
David: Jde o takový problém. Všimli jsme si, že netřídíš odpad. Nevím, jestli jsi jenom zapomněl, nebo netřídíš záměrně…
Marcus: Aha, to mi nedošlo. Omlouvám se.
Johana: Pro nás je důležité, aby naše domácnost byla ekologická. Máme v kuchyni a na chodbě speciální koše pro plast, papír, sklo i bioodpad.
Marcus. Dobře, už na to budu myslet.
David: Taky bychom se chtěli domluvit na společném úklidu. My se v úklidu střídáme. Už tady bydlíš tři týdny, takže je tenhle víkend řada na tobě.
Marcus: Jo, o tom už mi říkal Petr. S tím počítám. Já jsem se chtěl taky na něco zeptat.
Johana: Jasně, ptej se. Nebo klidně řekni, jestli něco vadí tobě. Domluvíme se tak, aby to všem vyhovovalo.
Marcus: Přemýšlím o tom, že bych si pořídil psa. Vadilo by vám to? Nevím, jestli někdo z vás není alergický…
David: Alergii nemáme, bývalý spolubydlící měl také psa.
Johana: Myslím, že je to super nápad. Můžu ho někdy chodit venčit?
Marcus: Určitě!

Lekce 5, B.1, cv. 2

Moje bydliště

Káťa:

Bydlím s rodiči a sestrou v rodinném domě v malém městě. Je to blízko Prahy, asi půl hodiny vlakem na Hlavní nádraží. Pak ještě musím jet 15 minut tramvají a jsem ve škole. Dojíždět do školy mi nevadí, ráda si čtu ve vlaku nebo se dívám z okna. Dřív jsme bydleli v paneláku a tam bylo všechno slyšet. Věděla jsem, kdy jdou sousedi na záchod, nebo kdy se sprchujou. Tady máme já a moje sestra každá svůj pokoj a můj pokoj má dokonce i balkon. Ložnice rodičů i naše pokoje jsou v prvním patře. Obývák je dole v přízemí, a proto se nerušíme. Když se někdo večer dívá na televizi a já chci už spát, tak nic neslyším. V obýváku máme krb, kde v zimě topíme dřevem. Taky máme zahradu, kde v létě grilujeme a pěstujeme tam zeleninu a ovoce. Líbí se mi, že na vesnici máme víc soukromí. Už bych nechtěla bydlet ve městě, kde je hluk, hodně aut a málo místa v bytě. A taky doufám, že si brzo pořídíme psa.

Christian:

Bydlím s rodiči a bratrem v činžáku v Praze 6. Náš byt je starý, ale je světlý. Má vysoké stropy, velká okna a na podlaze jsou staré dřevěné parkety. V bytě máme plynové topení. Náš dům je z roku 1890 a má silné zdi. V zimě chvíli trvá, než ho vytopíme, ale v létě je tu krásně chladno. Dřív jsme bydleli v podkroví a tam bylo hrozné vedro. Nemáme sice výtah, ale já jsem sportovec a chodit denně do čtvrtého patra pro mě není žádný problém. Sdílím pokoj společně s bratrem Marcusem, ale to mi vůbec nevadí. Můžeme si povídat před spaním a hrát společně hry na počítači. Máme okno do dvora, a proto neslyšíme hluk z ulice. Trochu mi vadí, že to mám daleko do centra i do školy. Když jedu do školy, musím jet nejdřív autobusem na Hradčanskou, pak metrem a ještě tramvají. Výhoda bydlení v Praze 6 je, že v okolí je několik velkých parků, kam můžu chodit běhat nebo jezdit na skejtu.

Lekce 5, B.2, cv. 1

Život ve městě a na venkově

Li:

Nesnáším davy a cítím úzkost, když je okolo mě moc lidí. Líbí se mi, že v Praze je mnohem míň lidí než v čínských městech. V centru můžu chodit pěšky a nic není moc daleko, je to skoro jako na vesnici. Myslím, že by mi nevadilo žít na venkově, protože život je tam pomalejší a není tak hektický. Ve městě všichni pořád někam spěchají

Emil:

Vyrostl jsem na vesnici a díky tomu mám kladný vztah ke sportu a k pohybu obecně. Na venkově je daleko lehčí být aktivní. Vyběhnete za dům na pole, můžete jít do lesa nebo na hory. Ve městě musím víc plánovat, kam a kdy stihnu dojet. Podle mě je život na venkově taky zdravější, protože vzduch je tam čistý a není tam tolik aut a smogu.

Christian:

Já mám rád obojí, ale kdybych si musel vybrat, tak lepší by bylo žít ve městě a do přírody jen jezdit na výlety. Rád se obklopuju lidmi a chodím na koncerty nebo do klubu. Ve městě je bohatý noční život, nikdo nechodí spát se slepicemi. Taky tady všude jezdí MHD a všechno je dostupné, nemusím se spoléhat jen na jeden autobus denně.

Nada:

Já mám ráda kulturu, divadla, kina a kavárny, takže jsem jednoznačně pro město. Líbí se mi, že můžu objevovat stále nová místa. Taky jsem nadšená, když potkávám různé typy lidí. Ve městě to prostě žije. Na venkově, kde jsem žila v dětství, byla docela nuda. Každý ví, kde je soused a co dělá, zatímco ve městě se cítím svobodnější.

Lekce 5, B.3, cv. 2

Emil řeší závadu v bytě

Emil má problém, přišel večer domů, rozsvítil, ale je stále tma. Co se stalo? Šel za sousedkou, aby mu pomohla.

Emil: Dobrý den, svítí u vás světlo?

Paní Pobořilová: Ano, svítí. Proč se ptáš?

Emil: Přišel jsem domů, rozsvítil jsem a najednou „prásk" a světlo v bytě nesvítí.

Paní Pobořilová: Tak to vypadá na vypadlé pojistky. To nic není. Stačí to jenom nahodit. Víš, kde máte v bytě pojistky?

Emil: Pojistky? Nerozumím.

Paní Pobořilová: No, to je takový elektrický přístroj, kterým prochází proud.

Emil: Aha, nevím, kde to je.

Paní Pobořilová: Tak se půjdu podívat s tebou a dáme to zase do pořádku. Už to vidím, pojistky máte tady u vchodových dveří. Vidíš tu skříňku?

Emil: Ano, vidím.

Paní Pobořilová: Všechny jističe jsou nahoře, jenom ten jeden je dole, je spadlý. Dám ho nahoru. Tak a je to.

Emil: Zkusím rozsvítit. Perfektní, funguje to. Vidím, že svítí jenom jedna žárovka, ta druhá nesvítí.

Paní Pobořilová: Je prasklá. Musíš ji vyměnit za novou.

Emil: To už zvládnu. Děkuju za pomoc.

Paní Pobořilová: Není zač.

Lekce 5, B.3, cv. 3.a

Marcus volá opraváři

Opravář: Dobrý den, Janovský.
Marcus: Dobrý den, tady Jensen. Potřeboval bych opravit myčku na nádobí. Máte nějaký volný termín?
Opravář: A co s ní je? Nenapouští vodu? Nevypouští vodu?
Marcus: No, nemůžu ji zapnout, nejde vůbec spustit.
Opravář: A vyčistili jste odpadní filtr?
Marcus: Ano, to jsem udělal a pořád nic.
Opravář: A zkoušel jste ji restartovat?
Marcus: Několikrát. Taky nic.
Opravář: Dobře, tak se na to podívám. Měl bych čas v pátek odpoledne kolem páté. Šlo by to?
Marcus: To tady už bohužel nikdo nebude. Nešlo by to dřív? Třeba ve čtvrtek odpoledne?
Opravář: Moment. Tak jedině v pátek v 8 ráno.
Marcus: Dobře, to mi vyhovuje.
Opravář: Jaká je adresa?
Marcus: Biskupcova 31, Praha 3.
Opravář: A ještě jednou vaše jméno a telefon?
Marcus: Marcus Jensen, 777 591 463
Opravář: Děkuju, budu tam. Na shledanou.
Marcus: Taky děkuju, na shledanou.

Lekce 5, D.4, cv. 3

Důvody stěhování

Cameron:

Když nám loni hurikán sebral střechu nad hlavou, neměli jsme s manželkou a dvěma dětmi moc možností. Celá naše čtvrť byla najednou v troskách. Koupili jsme proto lístky na vlak a jeli jsme stovky kilometrů daleko, abychom si našli práci a vydělali peníze na každodenní život a aby děti mohly pokračovat ve studiu. Nebylo to vůbec jednoduché, ale naštěstí jsme všichni živí a zdraví, a to je nejdůležitější.

Mark:
Život ve městě je jiný. Nikdo nás tu nezná a cítíme se tady svobodnější. Lidi na nás nekoukají divně kvůli tomu, že jsme gayové. Na vesnici, kde jsme dřív bydleli, se na nás všichni kvůli naší orientaci dívali „skrz prsty" a nerespektovali nás. To jsme nesnesli, a tak jsme radši odešli do města. Tady se cítím lépe a bezpečněji, našli jsme si spoustu kamarádů, se kterými se chodíme bavit nebo jezdíme na výlety.

Marin:
Pocházím z maloměsta na jihu Čech, ale na vysokou jsem odešla do Prahy, jako většina mých spolužáků ze střední. V Praze jsem už 8 let a jinde zatím bydlet nechci. Zůstala jsem tady po studiu, protože prostě miluju kulturu a spoustu příležitostí, které město nabízí. Často chodím na různé koncerty a do kina a taky tu mám fajn práci. Na vesnici nebo v malém městě bych se asi nudila.

Lekce 6, A.2, cv. 1.c

Káťa a její kamarádka Olga jedou tramvají. Olga je v Praze na návštěvě.

Káťa: Koupila sis lístek?
Olga: Ne, nevěděla jsem, jaký.
Káťa: Jenom za 24 korun, jsme tam za čtvrt hodiny.
Za chvíli už to jede, do trafiky to nestihneme. Koupím ti to přes mobil.
Olga: Díky.
[…]
Revizor: Vaše jízdenky, prosím.
Káťa: To je její jízdenka, já mám roční, moment.
Revizor: V pořádku.
Káťa: Omlouvám se, nemůžu ji najít, asi jsem ji nechala v jiné tašce.
Revizor: Tak to bude za 50 korun. Pokud máte roční jízdenku, stačí ji ukázat v dopravním podniku. Vaše doklady prosím.
Káťa: Tady. A opravu nemusím platit celou pokutu?
Revizor: Určitě ne, pokud je vaše roční jízdenka platná.
Káťa: Děkuju.
Olga: Mně koupíš jízdenku a sama jedeš na černo!

Lekce 6, A.2, cv. 3.b

Hlášení 1 – Osobní vlak

Praha Vršovice. Osobní vlak číslo 2519 integrované linky S9 ze směru Praha hlavní nádraží, pravidelný příjezd 7 hodin 35 minut, přijel k nástupišti číslo 1, kolej druhá. Vlak dále pokračuje ve směru Benešov u Prahy, pravidelný odjezd 7 hodin 36 minut.

Hlášení 2 – Hlášení o zpoždění

Hlášení o zpoždění. Rychlík číslo 763 Berounka ze směru Plzeň hlavní nádraží pravidelný příjezd 13 hodin 51 minut bude opožděn. Předpokládané zpoždění příjezdu vlaku bude asi 15 minut. Upozorňujeme cestující, ohlášené zpoždění se může změnit. Vážení cestující, omluvte prosím zpoždění vlaku.

Lekce 6, A.3, cv. 2

Jedeme na vodu

Christian: Ahoj Emile, co děláš o víkendu? Nechceš jet někam na výlet?
Emil: Ahoj, jo, tenhle víkend by to šlo, nemám trénink.
Christian: Jel bych třeba někam na hory pod stan.
Emil: Ale já nemám stan!
Christian: V pohodě, já mám všechno, stan, vařič,
spacák... Máš spacák?
Emil: Asi ne.
Christian: To nevadí, můžeš si půjčit od mého bráchy.
Emil: A kam pojedeme?
Christian: Já bych šel na nějakou túru. Třeba
do Krkonoš. Ještě jsem nikdy nevyšel na Sněžku.
Emil: O víkendu má být krásné počasí, radši bych jel někam k vodě, když bude svítit sluníčko.
Christian: To je dobrý nápad! Kamarádi ze skautu plánovali jet na vodu, možná by se přidali.
Emil: Na jakou vodu?
Christian: Sjíždět řeku na kánoi.
Emil: Jéé, to musí být super, nikdy jsem nesjížděl řeku! A není to nebezpečné?
Christian: Ne, řeky v Česku jsou pomalé a mají málo vody. Není to vůbec nebezpečné.
Emil: Aha, a nebude to teda nuda?
Christian: Určitě ne, bude to legrace! Vezmeme kytaru a další kamarády. Tak zítra se domluvíme přesně, jo?
Emil: Super, tak zatím!
Christian: Ahoj.

Lekce 6, A.3, cv. 3

Káťa, Nada a Li plánujou jednodenní výlet

Li: Tak kudy půjdeme?
Káťa: Já bych jela vlakem do Berouna a potom můžeme jít buď po modré, a nebo po červené.
Nada: Já bych chtěla jít na Karlštejn, jak jsme se domlouvaly. Ještě jsem tam nebyla.
Li: Na Karlštejn dojdeme určitě, podívej se na mapu. Ale můžeme jít buď přes Srbsko, nebo přes Svatého Jana pod Skalou.
Káťa: Přes Svatého Jana je to delší, ale můžeme tam jít třeba na oběd. A je tam kopec se skálou, kde je hezký výhled.
Nada: A nevezmeme si radši svačinu? Co když se na obědě moc zdržíme a pak dojdeme na Karlštejn moc pozdě.
Káťa: Ale zase nechci v sobotu moc brzo vstávat. Jela bych tak nejdřív v 10 dopoledne.
Li: Vždyť je skoro léto, určitě budeme mít dost času i na oběd, když budeme chtít. Stmívá se až kolem osmé. A kdybychom šly po modré, tak tady vidím nějaké jeskyně, to by mohlo být zajímavé.
Káťa: No, vidíš, to neznám. Ale na červené je potok a vodopády. Je to tam moc romantické!
Nada: To zní dobře, půjdeme tedy po červené. A když se nebudeme zastavovat nikde na oběd, můžeme být na Karlštejně dřív a stihneme i prohlídku.
Káťa: Ty chceš jít na prohlídku? To bude nuda! Nepůjdeme se radši koupat? Hned vedle Karlštejna se dá koupat v řece. Má být děsné vedro.

Li: O to dřív musíme být na Karlštejně, abychom stihly obojí. Já jsem pro hrad i koupání.
Nada: Tak super. Pojedeme vlakem v 8:45 nebo v 9:45?
Káťa: Já bych jela radši později.
Li: Ale když vyjedeme dřív, nebude tak hrozné horko. Kolem poledne už bychom mohly být na hradě.
Káťa: Tak jo. To zní rozumně.
Nada: Skvělé, jsme domluveny. Moc se těším!
Li: Já taky. Tak zítra v půl deváté na hlavním nádraží. Ahoj!
Káťa: Jasně. Čau.
Nada: Čau.

Lekce 6, B.1, cv. 2

Moje prázdniny

Christian:

Já jsem odmalička ve skautu a letní prázdniny většinou trávím v přírodě. Na táboře spíme ve stanu, chodíme do lesa, plaveme a sjíždíme řeku. Večer uděláme táborák a zpíváme písničky. Ve skautu jsem se taky naučil pádlovat, lézt po skalách a mám odtud spoustu kamarádů, se kterými můžu o víkendu někam vyrazit. Moji rodiče byli taky skauti, proto v létě vždycky jezdíme společně na dovolenou někam na hory. Nikdo z nás nemá rád válení na pláži. Dánsko ale bohužel nemá hory, musíme jet do Norska nebo do jiné země. Od té doby, co bydlíme v Česku, máme hory blíž. Loni jsme byli v Rakousku. Často chodíme na dlouhé túry, máme s sebou krosnu a spíme pod širákem nebo v nějaké chatě. Táta vždycky říká, že ve městě jsme pořád a v lese si člověk nejvíc vyčistí hlavu.

Káťa:

O letních prázdninách vždycky trávím asi měsíc doma na Ukrajině. Těším se, že zase uvidím svoje staré kamarády. Bydlím u babičky a trochu jí pomáhám s prací na zahradě. Trháme rybíz, jahody a třešně a taky sekáme trávu. S rodiči pak jezdíme na dovolenou obvykle někam k moři. Loni jsme byli v Itálii a bylo to fakt super! Navštívili jsme Řím a viděli jsme mnoho historických památek a muzeí. Většinu dovolené jsme ale strávili u moře. Mám strašně ráda moře a je škoda, že v Česku žádné není. Každý den jsme chodili na pláž, opalovali jsme se a plavali. Já jsem skákala do vln a moje mladší sestra celý den stavěla hrady z písku. Táta s mámou se šli taky potápět a chtěli mě vzít s sebou, ale já jsem se bála, a tak jsem s nimi nešla. Radši jsme se šly se ségrou podívat na trh do města a nakoupily jsme si pohledy a suvenýry. Rodiče taky rádi ochutnávají místní speciality, takže jsme jedli opravdovou chobotnici.

Aziz:

Já chodím skoro celé prázdniny na brigádu, protože nemáme moc peněz. Loni jsem pracoval v jednom stánku s kebabem, ale to bylo hrozné. Bylo tam ještě větší vedro než venku a chodilo tam moc lidí, tak jsem se musel dost ohánět. Letos to bude lepší, budu pracovat společně s Emilem v KFC, kde je klimatizace a dostanu za hodinu víc peněz. Taky už umím líp česky, tak nebudu tak ztracený. V létě nechodím k vodě, protože neumím plavat. Myslím, že je to nebezpečné. Na dovolenou s rodinou nejezdíme, ale asi pojedeme zase k příbuzným na Moravu. Loni jsme byli několik dní u naší tety v Brně. Nada pořád chodila po muzeích, ale pro mě to byla děsná nuda! Jedno odpoledne jsme celá rodina grilovali v parku, a to bylo úplně nejlepší.

Lekce 6, B.3, cv. 1

Li má pásmovou nemoc (jet lag)

Káťa: Ahoj Li, co ti je? Nejsi nemocná?
Li: Ne, jsem v pohodě. To je jenom pásmová nemoc.
Káťa: Cože to je? Takže jsi nemocná? Měla bys jít k doktorovi, a ne sedět ve škole!
Li: Ne, nejsem. Buď v klidu. To je kvůli tomu, že jsem včera přiletěla z Číny. Tam je o 7 hodin víc, víš? Teď je tam večer.
Káťa: Aha, tak proto vypadáš nevyspale.
Li: Jo, nemohla jsem v noci spát a teď chci strašně moc spát!
Káťa: Já jsem letěla letadlem nejvíc dvě hodiny, tohle jsem nezažila.
Li: Trvá to asi tři až čtyři dny, než si zvykneš.
Káťa: Aha. Tak ještě, že už je pátek! O víkendu se můžeš pořádně vyspat.
Li: Jasně, to je super. Jen musím ještě přežít dnešek ve škole.

Lekce 6, D.1, cv. 2

Káťa mluví s Li o hodině zeměpisu

Káťa: Ahoj Li, škoda že jsi dneska nebyla na zeměpisu! Učili jsme se o přírodní krajině Česka a bylo to moc zajímavé!
Li: Jééé, to je mi líto, musela jsem jít dopoledne k zubařce. O co jde?
Káťa: No, je to krajina, do které člověk vůbec nezasahuje, takže tam rostou vzácné rostliny a stromy a žijou tam nejrůznější živočišné druhy.
Li: Aha, takže něco jako deštné pralesy?
Káťa: Jo jo, nebo třeba pouště, bažiny a tak. V Česku je to třeba Boubínský prales. Tam je jedna část oplocená a lidi tam vůbec nesmí, aby to tam neničili. Jsou tam i 500 let staré stromy!
Li: Tak to je super! Amazonský prales by se měl taky takhle oplotit, aby tam nemohli cizí lidi…
Káťa: Ha ha, to teda jo.
Li: A jak se říká krajině, do které zasahuje člověk?
Káťa: Té se říká kulturní – jsou to třeba louky, pole, vinice, lesy, ale i doly, lomy, města, vesnice atd.
Li: Jasně, předpokládám, že té kulturní je víc.
Káťa: Přesně tak. Dřív to bylo naopak, ale dnes už přírodní krajiny na Zemi moc nenajdeme. Mluví o tom třeba David Attenborough v dokumentu Život na naší planetě.

Lekce 6, D.3, cv. 3

Krakonoš

Vládce, ochránce nebo duch hor jménem Krakonoš žije podle legendy v Krkonoších a chrání hory a jejich přírodu i návštěvníky hor. Krakonoš je hodný a laskavý. A taky je vždy spravedlivý. Zastává se chudých proti lakomým a zlým lidem. Ale když má špatnou náladu, umí změnit počasí a přijde mlha, déšť nebo sníh. Lidé si ho většinou představují jako vysokého a vousatého muže s kloboukem, dlouhým pláštěm a holí, protože tak vypadal v seriálu Krkonošské pohádky. Krakonošovi pomáhá sojka (lesní barevný pták), která ho informuje o tom, co kdo v Krkonoších dělá. Krakonoš je známý z lidových pohádek a v Krkonoších můžete vidět mnoho soch i suvenýrů s jeho podobou, a dokonce se tak jmenuje i pivo.